

Boj, bližina, poslanstvo (6) – »Večji od tvojega srca«. Kesanje in sprava

Samo Bog je večji od našega srca, zato ga lahko samo on ozdravi in povsem pomiri. Šesti del serije »Boj, bližina, poslanstvo«.

7. Mar. 2026

Del navdušenja, ki ga je Jezus vzbujal pri svojih sodobnikih, je bil posledica

njegove sposobnosti ozdravljati, kar je bilo neozdravljivo. Gospod je ljudi pritegnil tudi zaradi nekaterih presenetljivih čudežev, zaradi moči in izvirnosti svojega oznanjevanja, prijaznosti in dobre volje, saj se je zdel kot v Svetem pismu obljubljeni Mesija ... toda mnogi so hodili k njemu predvsem zaradi čudežev, ki jih je delal med bolniki. Razširil se je glas o tem, da so bili gobavi, hromi, slepi, gluhonemi in ljudje z gibalnimi hribami ozdravljeni po zaslugi njegovih besed in dejanj.

Ta skrivnostni zdravnik pa je telesom vračal zdravje tudi zato, da bi pokazal še večjo moč: ozdravljenje duš. Jezus je ljudem prinašal spravo, kot to lahko stori samo Bog: on prihaja ozdravit globino našega srca. »Kaj je lažje: reči: 'Odpuščeni so ti grehi' ali reči: 'Vstani in hodi'? Ampak da boste vedeli, da ima Sin človekov oblast na zemlji odpuščati grehe, je dejal hromemu, ti pravim:

Vstani, vzemi svojo posteljo in pojdi domov!« (Lk 5,23-24). Gospod hoče predvsem ozdraviti našo notranjo slepoto, tisto, ki nam preprečuje zavedanje vsega, kar prejemo od njega; želi ozdraviti našo nemost, našo nezmožnost, da bi z besedami izrazili zlo, ki je v nas; gluhost, ki nam preprečuje, da bi slišali božji glas in potrebe našega bližnjega; našo hromost za gibanje v smeri tega, kar nas lahko resnično osvobodi; ali pa gobavost, zaradi katere se čutimo nevredne Boga, ki nas nikdar ne neha iskati. Vsak trenutek Kristusovega življenja, zlasti njegovo trpljenje in vstajenje, odseva njegovo željo po ozdravljanju. Potrebno je le to, da prav to željo najde v nas. Ozdravljenje je možno samo, če svoje rane ne skrivamo pred njim, ki jo more ozdraviti.

Bog je večji od našega srca

»Vse je od Boga, ki nas je po Kristusu spravil s seboj, nam pa naložil službo sprave,« piše sveti Pavel Korinčanom, »namreč to, da je bil Bog tisti, ki je v Kristusu spravil svet s seboj, s tem da ljudem ni zaračunal njihovih prestopkov, nam pa je zaupal besedo sprave« (2 Kor 5,18-19). Prve krščanske skupnosti so, morda zaradi kontrasta s trpko miselnostjo družbe, ki jih je obdajala, spoznavale, da je sprava z Bogom in drugimi dar, ki lahko pride samo od zgoraj. Zavedale so se, da mi ne moremo *povzročiti* božjega odpuščanja s svojo pokoro ali zadostilnimi dejanji, temveč lahko le hvaležno sprejmemo zastonjski dar, *milost*, ki nam jo ponuja.

Zlahka se nam zgodi, da božjemu odpuščanju nevede pripisujemo neko *preveč človeško* logiko odpuščanja. Za strogo pravno mišljenje je najpomembnejše poplačilo kazni, znesek, ki ga je treba poravnati,

prizadevanje za vrnitev v ravnotežje, ki je vladalo, preden je prišlo do škode. A ravno ta miselnost, skupaj s tihim obupom tistih, ki škode ne morejo popraviti, je tisto, kar je Jezus prišel premagat. »Poglej, kako usmiljeno je srce božje pravičnosti! – Sodbe ljudi kaznujejo tistega, ki prizna svojo krivdo; po božji sodbi je temu oproščeno.«^[1]

Tudi Prvo Janezovo pismo priča o tej tolažbe polni novici z besedami, ki človeku vlivajo mir: »Pred njim bomo pomirili svoje srce, če nas srce obsoja; saj je Bog večji od našega srca in spoznava vse« (1 Jn 3,19-20). Jezus znova in znova ponavlja, da nas je prišel rešit, ne obsodit,^[2] a kljub temu se v nas zlahka zaslišijo glasovi, ki nas skušajo vznemiriti: glas šibkega upanja, ki nam prigovarja, naj vržemo puško v koruzo, ker navsezadnje ne verjamemo, da lahko Bog odpusti vse; ali pa glas napuha,

ki ne prenese tega, da bi morali še enkrat priznati lastno šibkost.

Papež nas spodbuja, naj se teh glasov ne prestrašimo: »Ti, sestra, brat, če ti tvoji grehi vzbujajo strah, če te vznemirja tvoja preteklost, če se tvoje rane ne zacelijo, če te ob nenehnih padcih navdaja malodušje in se zdi, da si izgubil upanje, prosim, ne boj se. Bog pozna tvoje slabosti in je večji od tvojih napak. Bog je večji od naših grehov, mnogo večji. Od tebe pričakuje le eno: da svoje krhkosti, svojih slabosti ne zadržuješ v sebi, temveč jih prineseš k njemu, jih položiš predenj, in iz razlogov za obup se bodo spremenile v priložnost za vstajenje.«^[3]

V tem duhu nas tudi sveti Jožefmarija vabi, naj v evangeliju opazujemo, kako k Jezusu pristopajo ljudje z zavedanjem, da nimajo nikakršne možnosti *poplačati račun* za svoje ozdravljenje, bodisi telesno

bodisi duhovno. A to prepričanje jim odpira vrata v resnično duhovno življenje, prostor zastonjskosti, kjer je ta *milost* tisto najpomembnejše: »Misliš, da je tvojih grehov veliko, da te Gospod ne bo mogel slišati? Ni tako, kajti On je poln usmiljenja. [...] Poglejte, kaj nam pravi sv. Matej, ko pred Jezusa postavijo hrome. Tisti bolnik ne reče ničesar, samo tam je, v božji navzočnosti. In Kristus, ganjen zaradi takšnega kesanja, zaradi bolečine nekoga, ki ve, da si ne zasluži ničesar, nemudoma odgovori s svojim usmiljenjem kot vedno: Bodi pogumen, otrok, odpuščeni so tvoji grehi!«^[4]

Gospod, ozdravi me tega, kar mi je skrito

Prepričanje, da nam Bog vedno odpušča, odzvanja tudi v psalmistovem srcu: »Svoj greh sem ti dal spoznati, svoje krivde nisem prikrival; dejal sem: 'Priznal bom

svoje pregrehe Gospodu.' In ti si odpustil krivdo mojega greha« (Ps 32,5). Tako ravnamo mi, ko se bližamo skrivnosti svete maše: da bi se mogli združiti z Jezusovim križem, da bi vstopili v njegovo ljubeče preobražanje vsega zla človeške zgodovine, na začetku ponižno priznamo svojo krivdo; pri tem se trkamo na prsi, kot da bi želeli pokazati, da hočemo prebuditi svoje srce.^[5]—

V tem vztrajnem priznavanju naših grehov, tistih, ki se jih zavedamo, in tistih, ki se jih ne, so nekateri hoteli videti nekakšno psihološko neravnovesje ali težnjo po nepotrebnem obremenjevanju duše. V resnici pa – čeprav lahko skrupulozne težnje ovirajo rast notranjega življenja – obstaja tudi zdrav čut krivde, nepogrešljiv za to, da se krila srca razprostrejo. Svoboda je samo tam, kjer je odgovornost, kjer so naša dejanja

vzeta resno. Vsak proces duhovne rasti vodi skozi to, da se realistično soočimo s svojimi lastnimi dejanji, tudi s tistimi, pri katerih občutimo nemir ali nas peče vest. Skupaj z Bogom moramo pregledati svoje misli, besede, dejanja in opustitve:^[6] doumeti, v čem smo morda ranili ali, kar je še huje, ravnali brezbrizno do Boga in drugih; v čem smo sami sebi škodovali, ko smo v svoji duši pustili rasti plevel. Kajti samo resnica nas osvobaja (prim. Jn 8,32), zlasti resnica o našem lastnem življenju.

Pri tej nalogi se moramo izogibati trem skušnjavam. Prvič, skušnjavi, da bi zaradi površnega spraševanja vesti zmanjševali svojo krivdo ali se izmikali notranji tišini, v kateri nas čaka Sveti Duh, da nam pokaže našo lastno resnico. Drugič, skušnjavi, da bi krivdo pripisovali drugim ljudem ali okoliščinam, tako da običajno prikazujemo samega sebe kot žrtev ali kot da ne bi nikoli nikomur storili

krivice. Slednjič pa še skušnjavi, ki se zdi prejšnji nasprotna, vendar nazadnje pripelje do ravno takšne brezplodne samovšečnosti: to je skušnjava, ki naše kesanje odvrča proč od Boga in drugih ter ga osredotoča na naš ranjeni ponos, v dejstvo, da smo ponovno razočarali sami sebe.

»Kdo razume [svoje] napake? Meni skritih me očisti. Pred prevzetneži varuj svojega služabnika, naj ne gospodujejo nad mano. Tedaj bom brez graje, rešen bom velike pregrehe« (Ps 19,13-14). V ozadju zdravega čuta krivde ni drža »obsedenca, ki bi skušal prikazati brezhibno kartoteko«, ^[7] ampak ponižnost nekoga, ki želi odkriti, kaj ga oddaljuje od Boga, kaj v njegovi duši in okolici povzroča razdeljenost, kaj mu preprečuje, da bi dajal in prejemal ljubezen. Ne priznavamo svoje *nepopolnosti*, ampak svojo brezbržnost ali svoje pomanjkanje

ljubezni, ki se kaže v konkretnih rečeh: »Je bila kakšna nevšečna kretnja, je bilo v meni kaj, kar bi Tebe, Gospod, Ljubezen moja, moglo boleti?«^[8] Iz takšne drže lahko izvira luč, s pomočjo katere bomo mirno odkrivali resnico o samem sebi: ozrli se bomo v globino svojega srca, kjer je že navzoče božje kraljestvo (prim. Lk 17,21) in si hoče v nas utreti pot. Dobrodejen čut krivde je zaveznik pri našem prizadevanju, da bi bili bolj božji; je pospeševalec naših »nadaljnjih spreobrnjenj«,^[9] če se le spominjamo, da brez njega ne moremo storiti ničesar.

Zakrament, ki svetu vrača lepoto

Sveti Avguštin je dejal, da je »Cerkev spravljeni svet«.^[10] Zato se božja družina »razvija tako, da spravlja svet z Bogom; to je véliko apostolsko poslanstvo vseh«.^[11] Zakrament sprave pa je eno ključnih žarišč tega vélikega gibanja prenove, pomiritve,

odpuščanja. Je najboljši kraj, kjer se lahko oddaljimo od svoje krivde. Tam se zavem, da čeprav sem grešnik, moj greh ni to, kar sem; in da nam pred Očetom, ki nas brezpogojno ljubi, ni treba ničesar skrivati. Zakrament sprave nam pomaga pri soočenju z našo krhkostjo, našimi protislovji, našimi ranami in pri tem, da jih pokažemo edinemu zdravniku, ki jih lahko ozdravi. Sveti Pavel je to počel z najtrdnejšo gotovostjo: »Zelo rad se bom torej bolj ponašal v svojih slabotnostih, da bi se nad menoj naselila Kristusova moč« (2 Kor 12,9).

Ta gotovost pa gre z roko v roki s kesanjem, s trpljenjem srca spričo zla, ki ga najde v sebi: »Popolnoma me operi moje krivde, mojega greha me očisti! Zakaj svoje pregrehe priznavam, moj greh je vedno pred mano« (Ps 51,4-5). Katoliško izročilo običajno razlikuje dve vrsti kesanja: tisto, ki izvira iz ljubezni do Boga (kesanje, ker sem zavrnil ljubezen

Trojice, se pravi ljubezen najpomembnejših oseb v mojem življenju), in tisto kesanje, ki se poraja na posreden način (bodisi iz spoznanja z grehom povzročene škode in njegovih duhovnih posledic bodisi iz zaupanja v modrost Cerkve).^[12] Prvo se imenuje *popolno kesanje*, po katerem nam Bog odpusti grehe, tudi velike grehe, če se trdno odločimo prejeti zakrament sprave, kakor hitro bo to mogoče. Drugo pa je *nepopolno kesanje*; tudi to je božji dar, s katerim se začne duhovna pot, saj nas pripravlja, da prejmemo odpuščanje grehov v zakramentu. Dejanja kesanja, ki so lahko kratke, spontane molitve skozi dan – »Oprosti, Jezus!« –, prebudijo v našem srcu to obžalovanje; pripravljajo nas, da sprejmemo in v večji meri delimo božje usmiljenje z drugimi.

Katekizem Cerkve nas spominja, da lahko poleg zakramenta pokore,

edinega kraja, kjer nas Jezus osvobaja težkih grehov, prejmemo spravo za preostale grehe tudi na druge načine. Sveto pismo in cerkveni očetje med drugim navajajo »prizadevanje za spravo s svojim bližnjim, solze spokornosti, skrb za zveličanje bližnjega (prim. Jak 5,20), priprošnjo svetnikov in izvrševanje del ljubezni, ki 'pokrije mnoštvo grehov' (1 Pt 4,8)«. ^[13] Vendar Cerkev ne neha priporočati zakramentalne spovedi tudi za te manj hude prekrške. Sveti Pavel VI. je kristjane spominjal, da »pogosta spoved ostaja privilegiran vir svetosti, miru in veselja«. ^[14] Sveti Jožefmarija pa: »K svetemu zakramentu pokore, zakramentu božjega odpuščanja, pristopajte vsak teden in vedno, kadar je to potrebno, vendar ne dopuščajte pretirane tankovestnosti. [...] Na novo bomo odkrili svet z vesele perspektive, kajti iz božjih rok je izšel čudovit in čist, in če se bomo

naučili biti skesani, ga bomo zanj
zopet naredili tako lepega.«^[15]

Pogosta spoved nam omogoča, da
bolj fino uglasimo svoje srce in se ne
navadimo na svojo hladnost, na naše
upiranje božji ljubezni. Benedikt XVI.
je nekoč dejal: »Res je, da so naši
grehi skoraj vedno isti, vendar tudi
vsaj enkrat na teden počistimo svoje
hiše, svoje sobe, čeprav je umazanija
vedno ista, da bi živeli v čistem
prostoru, da bi začeli znova.

Umazanija sicer morda ni vidna,
vendar se kopiči. Nekaj podobnega
velja za dušo, za nas same. Če se
nikoli ne spovedujem, se duša
zanemari in nazadnje sem vedno
zadovoljen sam s seboj in ne
razumem več, da se moram truditi,
da bi bil boljši, da moram
napredovati. Ta čistost duše, ki nam
jo Jezus daje v zakramentu spovedi,
pa nam pomaga, da imamo bolj
budno, bolj odprto vest in s tem tudi
duhovno in osebnostno zorimo.«^[16]

»Zakrament spovedi mora najti osrednje mesto v krščanskem življenju,«^[17] je zapisal papež Frančišek. Poleg tega, da zdravi globoke rane, je naš prepotreben zaveznik v vsakdanjem krščanskem življenju: pomaga nam, da vedno bolje spoznavamo samega sebe in postanemo domači z usmiljenim božjim srcem. Težko bomo naenkrat premagali vse navade in težnje, ki nas vodijo v zlo: milost upošteva zgodovino in mora postati eno z osebno zgodbo vsakega izmed nas.^[18]

Zato naj bo naš pogled – brez nerealnih pričakovanj, ki nas lahko pripeljejo do obupavanja nad našimi slabostmi ali celo nad milostjo – vedno usmerjen v Jezusa; ne prenehajmo iskati tistega, ki nas hoče in more ozdraviti. Duhovno življenje je namreč »stalno začenjanje in ponovno začenjanje. – Ponovno začenjanje? Da! Vsakič, ko napraviš dejanje kesanja«.^[19]

[1] Sv. Jožefmarija, *Pot*, št. 309.

[2] Prim. npr. Jn 3,17; 12,47.

[3] Frančišek, Homilija, 25. 3. 2022.

[4] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 253.

[5] Prim. *Rimski misal*, začetni obred.

[6] Prav tam.

[7] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 75.

[8] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 494.

[9] Sv. Jožefmarija, *Jezus prihaja mimo*, št. 57.

[10] Sv. Avguštin, *Sermo* 96, 8.

[11] F. Ocáriz, Prelatovo sporočilo, 21. 10. 2023.

^[12] Prim. *Katekizem Katoliške cerkve*, št. 1452–1453.

^[13] Prav tam, št. 1434.

^[14] Sv. Pavel VI., apost. spod. *Gaudete in Domino*, št. 52.

^[15] Sv. Jožefmarija, *Božji prijatelji*, št. 219.

^[16] Benedikt XVI., Kateheza, 15. 10. 2005.

^[17] Frančišek, *Misericordia et misera*, št. 11.

^[18] Prim. Frančišek, *Gaudete et exsultate*, št. 50.

^[19] Sv. Jožefmarija, *Kovačnica*, št. 384.

Andrés Cárdenas Matute

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-6-
vecji-od-tvojega-srca-kesanje-in-sprava/](https://opusdei.org/sl-si/article/boj-blizina-poslanstvo-6-vecji-od-tvojega-srca-kesanje-in-sprava/)
(12. Mar. 2026)